

Tots els carrers de Girona

L'avinguda de Sant Narcís

439

L'avinguda de Sant Narcís és, sens dubte, l'artèria de més trànsit i moviment del barri del mateix nom, el qual travessa exactament de banda a banda, en un recorregut ple de contrastes. En concret, l'avinguda comença ran de la carretera de Santa Eugènia i s'acaba a la cruïlla del carrer de València amb la carretera de Santa Coloma de Farners, a frec de l'anomenat barri de Bell lloc del Pla.

En aquest trajecte quilomètric, l'avinguda connecta amb els carrers de Narcís Monturiol, de Santiago Rusiñol, de Ramon Muntaner, de la Mare de Déu del Pilar, de Francesc Coll, amb el passeig d'Olot, i amb una vintena més de carrers i passatges en creuar pel sector més tradicional del barri de Sant Narcís.

L'avinguda de Sant Narcís travessa el barri de banda a banda. Foto: Xavier Ruiz

EL SANT GIRONÍ PER ANTONOMÀSIA

El bateig de l'avinguda es va dur a terme en dues fases. En un ple de l'Ajuntament del 4 de gener del 1952, se li dona el nom de Sant Narcís al tram comprès entre la carretera de Santa Eugènia i la cruïlla del carrer de la Mare de Déu del Mont amb el de Lepanto, prop de les instal·lacions de la Campsa. Més tard, el 4 de novembre del 1960, i a causa de la creixença del barri vers la carretera de Sta. Coloma, es deci-

deix «prolongar el nombre de Avenida de San Narciso para la continuació de la actualment denominada en el Grupo de Viviendas Protegidas del mismo nombre, hasta su encuentro con la carretera de Sta. Coloma de Farners».

En donar nom al barri i, òbviament, al carrer de més relleu, s'optà pel nom de Sant Narcís, molt lligat a la tradició gironina d'ençà del segle X, quan de sobte es comença a estendre arreu el seu culte. Des d'aleshores no hi ha episodis bèl·lics o patriòtics que no hagi anat lligat a la figura del sant. En aquest context, cal

fer esment del famós miracle de les mosques succeït durant el setge del 1285 —que ha donat lloc a una rica i variada iconografia— i, sobretot, a la invocació constant del sant, que s'esdevé al llarg dels setges dels anys 1808-1809. El seu sepulcre és conservat a l'antiga col·legiata de Sant Feliu.

Durant molts anys, el primer tram de l'avinguda de Sant Narcís —és a dir, l'espai comprès entre la carretera de Sta. Eugènia i el pas a nivell del tren d'Olot, on ara creua el passeig del mateix nom— era edificat

només en la seva banda esquerra, amb un seguit de cases unifamiliars amb jardí. A l'altra banda, destacava la casa Pinós, construïda per l'arquitecte Isidre Bosch, prop de la qual hi havia l'anomenada fàbrica Pinós. La casa, feta els anys vint, i la fàbrica foren enderrocades l'any 1970, i al seu lloc es construïren uns blocs de pisos que han acabat per densificar innecessàriament tota aquella banda de l'avinguda.

Molt a prop, tal com remarca Ramon M. Castells i Llavenera a **Girona i els seus barris**, hi havia les instal·lacions de les fuestes

Molas i Gil, que es dedicaven a fer travesses per a les viés del tren. A pocs metres, hi funcionaven les serres de Can Coll i Viader.

Un cop superat l'encreuament amb el passeig d'Olot, l'avinguda fa un tomb vers l'esquerra i s'encara amb un sector que dona a una banda amb els darrers de les típiques cases unifamiliars de Sant Narcís i, per l'altra, amb una filera de blocs de pisos que arriben fins a les instal·lacions de la Campsa. És el sector comercial del carrer, amb botigues als baixos.

A partir de la cruïlla amb el carrer de Lepanto, apareix el sector més modern de l'avinguda. A la banda dreta, presta una sèrie de blocs de pisos; i a mà esquerra, les restes de la Campsa i uns quants tallers. Hom pot destacar, en tot cas, un garatge construït pel 1970 per l'arquitecte Josep M. Coderch de Sentmenat, que durant un temps era emprat per encabir-hi els camions de la Campsa.

En aquests darrers anys, ha experimentat una certa creixuda el darrer tram de l'avinguda; és a dir, el vial que es converteix en un pas paral·lel de la carretera de Santa Coloma, bàsicament gràcies a la construcció d'habitatges de tipus unifamiliars.

Ramon Alberch i Fugueras

EL LECTOR ESCRIU

Grups minoritaris

Sr. Director,
Ultimament he vist que hi ha alguna organització, especialment catalana, que reivindica un lloc o posició, diríem que preeminent, al sector o espai de la lluita (protegida, en aquest cas concret) sindical. Aquestes organitzacions apleguen una mínima part dels qui, no volent sentir-se, o integrar-se (perquè no poden, no en saben o no els donen oportunitats) al lloc d'«empresaris» o accionistes majoritaris d'empreses, per exemple, tampoc no se senten bé barrejats als llocs de treball amb els qui podríem dir-los o dir-nos «proletaris», obrers i camperols (assalariats, és clar) o bé treballadors qualificats, siguin manuals o «intel·lectuals», com se sol dir.

Aquests grups minoritaris creuen que l'economia i, com a conseqüència, el benestar social, està en bona part a les seves mans i a la seva capacitat de decisió. Poden tenir raó si veiem la quantitat de desgràcies col·lectives, a l'època de les vaques inflades (no grasses, com es diu, erròniament, massa vegades) que, en bona part, han estat produïdes pels qui —i d'això me'n confesso i me'n arrepen-teixo— hem col·laborat a plans i projectes absolutament absurds quant a les funcions, planejaments i rendiments del que en diem, encara «economia nacional».

Aquests senyors —i alguna senyora— van essent substituïts per estrangers de diferent color de pell, vull dir que molts colors. Aquests no contempen el sindicalisme; sigui de la classe que sigui. Aquesta és la tragèdia actual dels treballadors assalariats (amb molt bons sous, no ho nego) que han arribat a un sostre

del qual no poden ascendir, sinó tot al contrari, baixaran.

Tot això —i pel fet que crec que en la majoria dels seus treballs han aconseguit l'automàtica, definitiva i obligatòria dependència dels de fora, i més ara amb això de la CEE —em fa escriure unes ratlles que a continuació transcriu: «Cuques de no profit, sou cuques; processonàries de les gents, a endoll./ Res de cervells i només, quasi riques/idees absurdes/d'un cervell ben tou/. Processos esquizofrèncics; amic, no n'entrelluques/pas cap esperança. Esperar en va./l optes per oblidar-ne de les teves lluites/com si no existissin. Et fas un envà./No ets, doncs, la força de la Humanitat./Les parets mestri-voles no les tens ben juntes,/a l'Edifici que hauries d'ésser-ne pre-constructor./Ets com el bórri-sol de les sementes perdudes/que cauen al camí i no pas al solc./Sou producte dels hipotètics productes/dels burgesos cauts. Només i massa sou això/.

Repeteixo que, en certes èpoques, jo m'hi comptava entre «ells». Em sap greu, senyor director! **Josep Quadrada i Soler** (Barcelona).

Coses de les exclusives!

Sr. Director,
El dia de Sant Jaume, con que tenia necessitat de desplaçar-me a Figueres des de Castelló d'Empúries, vaig anar fins a la carretera, on té la seva parada el cotxe de línia de la SARFA que té la sortida a les 15'30 d'aquesta darrera població.

Després d'un considerable retard, cosa molt normal a causa del considerable trànsit que hi ha a les carreteres en aquesta època de l'any i que nosaltres comprem molt bé, en arribar de

Roses, el xofer ens digué a les deu o dotze persones que estàvem esperant que el cotxe ja anava ple i que no hi cabia pas ningú més. Entrà tot seguit a l'hotel Empòrium per telefonar a l'administració, a Figueres, des d'on li varen dir, segon ell, que al cap d'un quart o de mitja hora, com a molt, un altre auto vindria a recollir els qui havien quedat en terra... No obstant, això, davant les exclamacions d'algunes d'aquelles persones que es trobaven allí reunides i que potser els urgia ser a Figueres aviat, «n'entafunyaren» cinc o sis dins del vehicle, mentre les altres esperaven pacientment a peu de carretera el cotxe anunciat...

El temps va anar passant, però aquest no arribà. Hom hagué d'esperar, per tant, el que, normalment, té la sortida a les 16'30, el qual, com és previst,

es trobà a Castelló amb el que una hora abans ens havia de portar a Figueres i que ja n'estava de tornada... Mentrestant, algunes persones, per la deshora, ja havien tornat a casa seva creient, elles i nosaltres, que se'ns havia «pres el pèl». Però el més gros del cas és que el segon cotxe, el qual, igual que el primer, alguns estàvem esperant, i que també portava força retard, en arribar a Castelló també anava ple de gent, per la qual cosa, després d'una hora i mitja, alguns dels grup i d'altres que havien arribat tot just per mor d'agafar aquest darrer —deu o dotze—, davant la conveniència de ser a Figueres, també s'hi «entaforaren».

Jo, als meus setanta-un anys i delicat de salut, en veure-ho, i sabent que avui ja no existeix allò que a mi m'havien ensenyat

quan anava a escola que en anar de viatge i veure a un vell, en prova d'educació i respecte, calia oferir-li el seient, vaig optar, com algun altre, per no anar aquell dia a Figueres i tornar-me'n cap a casa, tot esperant tenir més sort en una altra ocasió.

Naturalment que les protestes irades dels aspirants a usuaris no varen pas mancar. El conductor (aquesta gent, igual que els viatgers, també són de plànyer), en congint-se d'espatlles, contestà que a ell no li havíem de dir res, que la queixa la féssim a l'empresa, cosa que, unint-la a d'altres que en ocasions hem pogut veure, fem per mitjà d'aquestes ratlles creien, això sí, que, malgrat que els seus dirigents se'n poden riure, per a ells el que diem no és precisament un honor. **Josep Augé**. (Castelló d'Empúries).

NECROLÒGIQUES

ELVIRA PUJOLAR I CARRERAS

Va morir ahir a Llers, a l'edat de 82 anys, Elvira Pujolar i Carreras. Havia nascut a Llers i residia a la Carretera, 8, de Llers.

Era vídua de Jaume Joher i Cros i tenia dos fills, Pere i Salvador.

Avui, a 2/4 de 5 de la tarda, a l'església parroquial de Llers, tindrà lloc la missa exequial en sufragi de la seva ànima.

Que descansi en pau.

JOAQUIM BATLLE I SAGARÓ

A l'edat de 81 anys, a Girona, va morir abans-d'ahir, Joaquim Batlle i Sagaró. Havia nascut a l'Escalà i residia a Girona.

Era solter.
La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 11 del matí, a la capella de la Residèn-

cia Geriàtrica de Girona.
Que descansi en pau.

ANNA Mª CAMARGO ARIAS

A Girona, va morir ahir a l'edat de 23 anys Anna Mª Camargo Arias. Era natural de Bujalance (Còrdova) i residia a l'avinguda Extremadura, 20 de Blanes.

Estava casada amb Antonio Soteras i Ciudad tenia dos fills, Sergi i Rebeca.

Avui, a 1/4 de 7 de la tarda, a l'església dels Pins de Blanes, tindrà lloc la missa exequial en sufragi de la seva ànima.

Que descansi en pau.

ÁNGELES NÚÑEZ NÚÑEZ

Va morir ahir a Girona, a l'edat de 81 anys, Ángeles Núñez Núñez. Era natural de Villamartín (Cadis) i residia al carrer Migdia, 38, de Vi-

dreres.

Era vídua d'Alfons Florès i Flores, i tenia una filla, Isabel.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 4 de la tarda, a l'església de l'Hospital Provincial de Santa Caterina de Girona.

Que descansi en pau.

DOMINGO ÀLVAREZ I SEGOVIA

Va morir ahir, a Girona, Domingo Álvarez i Segovia, a l'edat de 82 anys. Havia nascut a Piñar (Granada) i residia al carrer Manuel de Falla, 38, de Salt.

Estava casat amb Antonia Giménez i Puga; i tenia quatre fills, Antònia, Domènec, Josep i Manuel.

Avui, a 2/4 de 6 de la tarda, a l'església de Sant Cugat de Salt, tindrà lloc la missa exequial en sufragi de la seva ànima.

Que descansi en pau.